

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

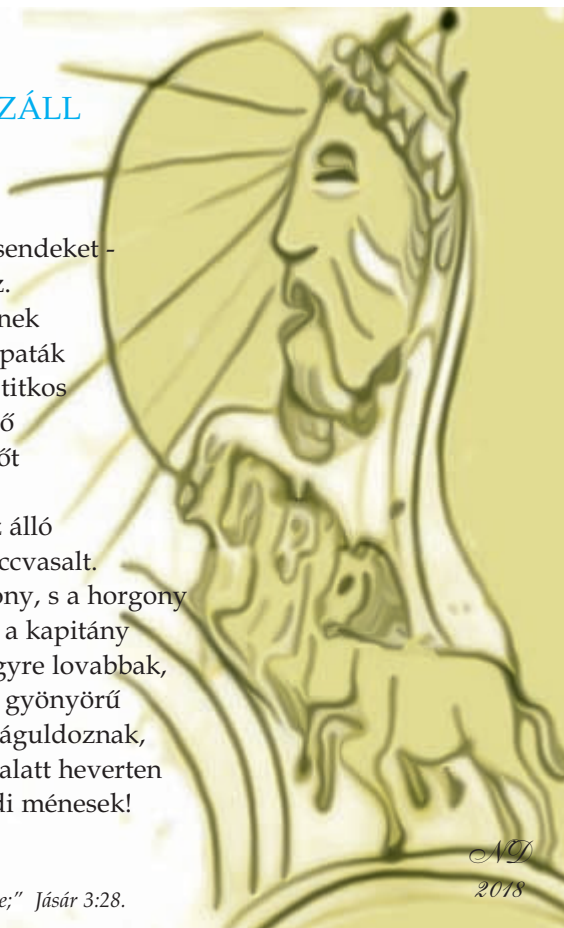


Vasi Ferenc Zoltán

AZ ÉGI MÉNES ALÁSZÁLL

Égi ménes ereszkedik
a hegytetőn a városokra;
nyihogásuk felveri az utcacsendekeket –
az alvók arcán eső permetez.
Garabonciás-gúnyáikat szélnek
eresztik a fák, a hamuezüst paták
leverik a madáréneket. Ősi, titkos
rekesz lehet ez a tél, porló kő
az áhítat, ahogy a néma hívőt
imára, igazhallásra tanítja.
Belülről rothad az avar, s az álló
cipőtalp harangzúgástól spiccvasalt.
Magába néz a templomtorony, s a horgony
kalózhajót ringat a felhőn, s a kapitány
mormonul tanul. A lovak egyre lovabbak,
s míg az oltár eléjük kerül – gyönyörű
karám –, ők bentréjükön száguldoznak,
hogy majd pipacsszoknyák alatt heverten
aludjanak, álmodjanak: Földi ménesek!

„... Énok mondta nekik:
Miattam ereszkedett alá ez a ló a földre;” Jásár 3:28.



AD
2018

2018/2 126. szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Zajác Edina

Variációk halálra

Tahi Tóth László emlékére

Csuklódon megállt az óra,
mókásan rácsapsz még egyet,
fürgén kattog mutatója.
Isten veled...isten veled.
Bizakodó minden szavad,
a sarokban teniszütő,
múlás zörög, sikert arat.
Áll az idő...áll az idő.
Derűsen átlépsz a földön,
idegen az égi móka,
de te játszol, visz az ösztön.
Piros rózsza...fehér rózsza.
Hinnéd? Imát zúg egy nemzet.
Könnyezünk, s mosolyog a Hold,
angyal-vastaps szól most neked.
Szép volt...igen! Szép élet volt.

*

Botos Ferenc

TEMPLOMJÁRÓ

/Nagybörzsöny/

itt virág járta hegyek tündökölnék
tűnő patakok, romló ligetek
férfi óriás fák, szelíd sziklák védik
kőkörcsinleányok tündérfátylait...
málló arcok körbe fonják
őrzik a régvolt aranysárkányt
ölelkezik múlt és jelen
megfáradott szent köveken

Lelkes Miklós

Havas fenyők

Havas fenyők, szépség és idegenség
bennetek, együtt, hajnali szerencsét
remél a lélek, amikor kiléptek
a feketéből, éji messzeségnek
honából, látszat kigyúl és fehérlik,
s égő hó szikrák szállnak fel a kézig.

Idegenség? Igen. Szépségből bánat
szintén kinéz: csak múlandót imádkhat
emberi szív? Gyönyörű álomcsendet
a jött idő mindeddig elveszejtett.

Havas fenyők, Szépség! Szomorú itt lenn.
Az úttalanság kiált a szívekben,
de vérző tükör, távoli varázslat,
annak, ki lát, egy másik tájat láttat,
szív közelebbi időt, együtt benne
csillag, dal, lélek: a Szépség szerelme, –
Értelmes jóság, mely, ha kell, kegyetlen,
mi úgy hiányzik gyarló emberekben!
Szeretet gyakran bűnök menedéke,
Sátán korbácsa hajt álszent misékre.
Templom börtönök, giccses, festett látszat, –
látszat-ember szégyene a világnak!

Több látót hozz, Idő, s velük a Tájat,
hol ölelkezik való és varázslat,
hol élő öröm zeng, majd csillog csendje,
s jelképe Csillag, – a Szépség szerelme!

(2018)

ZajácZ Edina

Tűzlepkék

Már több, mint ezerszázötvennégy napja szerelmes vagyok beléd,
figyelem, ahogy esténként, pontosan ötkor belépsz az ajtón.
Magaddal hozod kettőnk kimeríthetetlen csillagrendszerét,
mely ott bolyong a hajnali csókjaink között rejlő búcsúsúzn,
s mikor tenyeremmel újra magadra simítod létem sebet,
kiengedem a bordáim kalitkájában érted verdeső
tűzlepkék sokaságát és rád hullok, mint könnyű szikraeső.

A nagymamák

A nagymamák nagyon sokfélék lehetnek,
van bajuszos, kövér, sovány és csinos is,
többnyire zokognak, vagy éppen nevetnek,
egyik túsarkút hord, s akad tolókoksis.

A bajuszos gyakran apró morzsát rugdos,
a vonaton eszik, hurkát és kenyeret,
zsoltárokat olvas, imagyöngyöt dugdos,
zsebében cukorka és csupa szeretet.

A kövér olyan, mint egy vajás pogácsa,
ráncot nem látsz rajta, arca majd kicsattan,
szereti a tréfát, hizlal a kalácsa,
folyton ételt kínál, élve is meg holtan.

A sovány pedig egy ropira hasonlít,
két-három nagykabát takarja alakját,
szemüveget visel, macskákat bolondít,
párna alatt tartja gyógyszeres-flakonját.

A csinos nagymama túsarkúban tipeg,
lánykori rúzszt használ, sose fáj a lába,
utána az utcán egy idős úr sziszeg,
rumot tölt esténként titkon a teába.

Aki tolószékes, pihenget csendesen,
elégedett sorsú, mellette a férje,
ha kell, átgurítja réten és fenyvesen,
keserűség, kórság, nyomát sose érje.

Egry Artúr

HIÁNYOD MEGÁRAD

ne ragadj magadhoz pók-szálú rugalmas kötelekkel,
felforró valóddal, örökre lüktető vérereddel,
vibrál bennem, reszket a hús-vér vágy, mint a gyertya lángja,
ahogy a lámpa fényét az esetlen szél szétszitalja,
hiányod megárad, sodor a vágy csigás örvényekkel,
taszíts, taszíts el engem örökre, lökj el a kezeddél,
fojts, ölj bele sejteim ősvágyú mélységes tavába,
hadd szabaduljak, hadd meneküljek tiszta-kék magányba!

FOLYÓ VAGYOK

folyó vagyok, sebes ágaim tengeredbe lenyúlnak,
feszes öbleidben hullámzó álmaim tornyosulnak,
mélységed megragad, lehúzó spirális muréna szája,
őled magába zár, mint mindenség hatalmas tojása,
egy vagyok veled, testem eloszlik benned pontról-pontra,
örökre elválaszthatatlanul atomról-atomra,
vizeid sós ízét szomjazó nyelvem takarja szádon,
gyöngy fogaid nyomai apró kagylók a folyamágyon.

DISZNÓTOR

véres a hó. gőzölög a hajnal.
lucskát a bélsárnak és a vérnek,
már beledagasztották a földcipőbe
vidám családapák és feleségek.
mint valami tészta úgy kel a sár.
az üstben lassan fő még a kása,
pállinkától és zsírtól síkos a pohár,
ilyen ez, Kelet-Európa hálaadása.

Balaton László

Búcsú a Kálváriától

Még egyszer utoljára le kellett ülnie arra a padra. Ott érezte azt a végtelen nyugalmat, amit egész életében keresett. Már nem akart több csatát megvívni, már nem akart többet írni, csak azt a néhány, utolsó sort. Abban benne lesz minden. Olyan erős vágyakozás húzta oda, hogy képtelen volt ellenállni. Csak az a kopasz domb járt a fejében. Elhatározta, hogy mielőbb odautazik.

A következő kedden vonatra szállt. Az egykocsis Piroskán ketten foglaltak helyet rajta kívül. Még olvasni sem állt neki, tíz perc múlva át kellett szállnia. Pedig több száz oldal várt rá a József és testvéreiből, és már alig maradt ideje. Ezt hagyta utoljára a könyvek bakancslistájáról. Proust, Kafka, Musil, Joyce, Hamvas műveit már körbejárta, több kötetnyi tanulmányt készített róluk. Csak magának, csak a nyikorgó íróasztalfióknak. Ha még lenne tíz éve, akkor megírná az irodalom történetét, a nagy művet, amit senki nem látna soha. Elolvasott mindent, csak ez a Thomas Mann regény hiányzott. Az utolsó ember maradt a világban, aki még ismerte a betűk jelentését.

A szokatlan novemberi meleg ellenére a személyvagont túlzottan felfűtötték. Érezte, ahogy a hátán végigfut az izzadság csiklandó csermelycseppje. Nehezen rángatta le a szoruló ablakot, az ujjait összeragasztotta a koszos verejték, tenyerén érezte a jellegzetes vonatbűzt. A beáramló levegő lehűtötte nyirkos arcát, tarkóját a babérvöld, műbőr fejtámaszra hajtotta. Egy pillanatra lehunyta a fájdalomtól folyton

könnyező, égő szemét, de a kalauz megzavarta. Mosolyt kényszerített magára, és néhány közhelyes mondatot váltott vele.

Negyedórát kellett várnia a csatlakozásra. A restiben langyos, nyelőcső-égető, erős rumot és jeges szódát rendelt. Évekkel ezelőtt leszokott az italról és a bagóról, de az utolsó hetekben nem akart semmit megvonni magától, enni már amúgy is alig tudott. A hatvanas kalózzal kicsit megnyugtatta beteg gyomrát. Az állomás mögött kijelölt dohányzósarokban fűszeres, etióp cigarettára gyújtott. A sűrű, fehér füst lassan oszlott fel, végső, halványodó nyúlványait a váróterem kéményéből gomolygó, fekete pernyefelhő nyelte el. Merengéséből a hangosbemondó recsegő figyelmeztetése rázta fel. Még tizenhárom perc zakatolás várt rá, és végre megérkezett a szinte kihalt szülőfalujába. Harminc éve nem járt ott.

A régen oly híres, népszerű Kálváriadomb látványa, a stációkkal és a kicsi kápolnával most is megrendítette. Gondos kezek nem hagyták, hogy kárba vesszen, a szerpentinszerű gyalogösvényt szépen elgereblyézték, Jézus szenvedésének szívenütő kőszobrait kifényesítették, a talapzatok környezetét kigyomlázták. Zarándokok csizmái, vándorbotjai már nem koptatták a több száz éves, búcsújáró Golgotát. Még csordogált a legendák szerint örök fiatalságot hozó, kristálytisza forrás.

Most alig nézett a szívének kedves passiójelenetekre, csak ment előre felszegett fejjel. A pad, az a régi pad! Még húsz lépés, még tíz... Ott volt. Ugyanúgy. Ahogy emlékezett rá. A terebélyes, ölnyi törzsű, kislevelű hárs alatt. Egy méter

hosszú, arasznyi széles, öt centiméter vastag, tölgyfából megmunkált ülőrész, négy durvára faragott tartóláb. A felülete érdes, nadrágszaggaóan szálkás, a nap és eső szürkére festette. Ezt a színt kereste mindenhol.

Ahogy leült, remegni kezdett. Aztán a reszketés lassú hullámokban lecsillapodott. Hazaért. Mindent, a kápolna minden részét, szétágazó repedéseit, omló vakolatát, díszes, kétszárnyú kapuját, rozsdás, ívelt kilincset, töredezett, hiányos, fakópiros cseréptetejét végigsimította tekintetével

Az aranyozott csúskereszt büszkén uralta a völgyekkel szabdalt, erdős dombvidéket, a patakmenti, elhagyott parasztházakat. A szitaló, apró szemű, őszi eső lágy szomorúsággal ölelte át a régi, áldott, szent épületet. Azzal az ősi, mély szomorúsággal, ami nem fáj, nem bánt, de finoman elaltat.

Hajnalra kitisztult az ég.

Kíváncsi holló szállt le az átázott, nyálkás, csöpögő padra. Fejét forgatva, érdeklődve fürkészte a lehanyatlott vállú, idős embert. Óvatosan csipkedte a hosszú, barna bőrkabátot. Ijedten rebbent fel, mikor a férfi merev teste lezuhant a sáros pocsolyába.

A kezéből átázott notesz fordult ki, a ceruzával írt sorokat elmosták az ónos esőcseppek.

*

Kisslaki László

Nóra a tiszavirág

– Újjászülettem! – sikkantotta Nóra, mikor felbukkant a víz tükre. Kicsordult a könyve a boldogságtól, mikor megpillantotta maga fölött a kék eget. Rögvest kibontotta a Teremtőtől kapott szárnyait, s az égre rebbent, maga mögött hagyva levetett lárvagöncét és a régi életét.

Csak undorral gondolt az elfecsérelt éveire, amiket tartalom nélkül töltött a part alatti sziklaüregben, több százezer társával. Sem egy koncert, se színház, de még egy mozielőadást sem tartottak évek óta. Ha néha Nóra ismerőssel találkozott, néhány felületes mondatváltás után abbamaradt a társalgás; hiszen nem volt mit mondaniuk egymásnak.

Az utóbbi időben, talán Jenő volt a kivétel. Mivel a legény remek szonetteket írt, ezért egy irodalmi kört alapított, több ezres örökös taggal. Egyszer véletlenül Jenő kezébe került Nóra egy kötete, ami teles tele volt gyönyörű szép verscímekkel. Már az első olvasásra megállt benne az út. Szinte kótyagos lett az élménytől, amit a leírt címszavak érzelmi gazdagsága sugárzott feléje. Félénken, mint az igazi költők általában, közeledni próbált a művésztársához. Ezek a tétova kísérletek, felzaklatták Nóra ártatlan leányszívét. Rajtakapta magát, hogy gyakrabban elmélázik, s egyre többet gondol Jenőre. Ha ezután néha összefutottak, mindig valami édes bizsergés hullámozott át fiatal testén. Sajnálta, hogy nem volt bizalmas barátnője, akivel összebújhatott volna egy félreeső zugban bakfismódra kuncogni, susmusolni, vagy kikacgni lánytársaik csacsaká-

gait, és akivel megbeszélhette volna a legbelsőbb szívritmusait. Lánytestvérei közül is csak párszázzal volt beszélő viszonyban. A többi sok ezerrel, ha találkozott is, szótlánul kikerülték egymást. Idegenek voltak egymás számára. Holott már akkor érezte, hogy Jenővel valami csodálatosan végze-test fognak megérni együtt. De, hogy az mi lesz, arról csak aggódó vágyakozással ábrándozott. Igaz, sokat mesélt neki a négylábú csibor, aki naphosszat a zöldet falatozta a szikla védte agyagházuk előtt. Magányos volt az öreg, mert kisgyerek korában megette három lábát az egyik testvére. Ő jószól Nórának boldog beteljesülést, és öregségére szép halált; ha persze élve kijut ebből a közegből.

Eddig igaza lett a csibornak, hiszen most örömtől részegen repked a víz fölött, holott vagy tízezer társát már rögtön felzabálta a rájuk várakozó békabanda.

- De hol marad Jenő? Csak nem falta be ezredét valami kóborló, örökké éhes hal? Vagy talán ő jött túl korán? Tényleg, mintha említette volna az a háromlábú moszatevő, hogy a fiúk először a partra mennek legényruhát ölteni, s csak úgy szárnyalnak vissza a víz fölé, hogy megkezdődhessen az igazi, felejtethetetlenül „remek nemzés”.

- Tényleg, ezeket a közönséges szavakat használta az a malac szégyentelen. Erre akkor ő elpirult, s nem figyelte tovább a rokkant csibor további beszédét, mert nem tartotta ildomosnak, lányfűlnek ilyesmit hallgatni. De ah! Egy pillanat töredéke alatt, már marokra szorította Nóra szívét a rémület, mert meglátta a felhőnyi, sűrű legénygomolyagot, amint sebesen feléje kavarg. Hát azért ennyi széptevőre ő sem

gondolt.

- Jenő segíts! - nyikkant fel ijedten, majd ösztönös zuhanással félresiklott az udvarlók útjából. Evvel a manőverrel megmentette lányságát Jenőnek. De tévedett, mert nem ő volt a cél, hanem mögötte a víztetején feltűnt többszázezer, anyaságra vágyó pajtásnője.

- De hol marad a szerelme? Nóra szíve hangosan kalimpált az átélt izgalomtól, s szinte esztét vette a rettegés. A csibor mondta is, hogy vedlés közben, védtelen a kérészegény. Talán madár ette meg Jenőt a parton? Hiszen most is alig látni zöldet, a rengeteg, tiszavirág zabáló szárnyastól. De váratlanul elmosolyodott, mert megpillantotta a nem e-világra való, bumfordi szerelmét.

- Hát hol is lehetne Jenő, a nagy költő? Aki úgy félt a feltűnéstől, hogy elhúzódtott a tömegtől? Hát lehet-e ennél nem kirívóbb? Most is magányosan, tétován, néha métereket zuhanva, arcán földöntúli mosollyal repkedett feléje. Nóra fejében hirtelen örömtől bénult a tudat, s már csak a vágya repítette szélesebben Jenő karjai közé. Egy szót se szóltak; nem faggatták egymást kamaszmódra, hogy szeretsz-e, s tényleg örökké? - hiszen érezték, hogy mostantól az együttlétük, mindhalálig szól. Az ezredmásodperc, míg ölelték egymást, időtlenné vált számukra. Majd Nóra, vízfolyással szemben, mint permetgép a nádas felett húzva, beleszórta az utódokat a természet visszatérő folytonosságába, míg aztán maga is, Jenő után hullott az öröklétbe.

S ez az Isten alkotta misztérium, mindaddig megismétlődik, míg az írmagjuk is kivész; - még az ember előtt, mert a homo sapiens magamagát ítélte apokaliptikus,

Radmila Markovic

Erősek és gyengék

Ha fekete felhők közül
rongyosra tépett égbolt kitekint,
nem állnak mozdulatlanul a fák,
lombjaik egymást ütik, verik,
letört ágaik a porban könnyeznek,
szél süvítve viszi a gyengét,
az erős keményen ellenáll,
szegénységbe borul a táj,
a síró gallyakat, az árvákat,
elnyeli a kegyetlen világ.

Vízió

Álommadár párnámra szállt,
halkan dúdolta víg dalát,
szebben, mint a szülőanyám,
fals hang nem hagyta el ajkát.

Ismeretlen táj felett repültem,
alant láttam folyót, tavat, tengert.
Embert, falut és várost kerestem,
helyettük füstölgő üszögre lettem.

Madárkám szomorú dalra vált.

Tovább szálltam. Ez mit jelent?
Házak, parkok, uszodák, de
nincs sehol egy boldog ember,
semmibe tekintő hölgyek
fákat ölelnek férj helyett.
Ilyenné válik a világ?
Nyomorra, férjhiányra vált?

Madárkám szomorú dala szállt.

Ember, bomba és mérges gáz.
Tegyel ellene kismadár!
Tévedsz, én csak énekelek.
Fajtád kezében van a hatalom.
Tehettek jót és rosszat, jól tudod.

Madárkám vigyázva vállamra állt,
együtt énekeltük a hit dalát.

Égi szekér

Ki látta vészjósloán
zúgni az égi szekeret?
Ki hallotta robbanás
rázta ablaküveget?
Ne vádolj népeket!
Hatalmasok voltak,
akik kívülről irányítottak,
belül haltak válogatás
nélkül az emberek.

Ami hihetetlen

Hangos szavad sose legyen sértő,
se türelmetlen, ám meggyőző.
Kacagásod mindég szívből jöjjön,
fényt növeljen, átöleljen.
Sós könnyeiddel arcod ne mossad,
nem olyan az, mint a csillogó harmat.
Bánatod lelkedből eltüntetheted,
ha bátran játszadozol azzal, ami
hihetetlen.

*

Farkas András

Álmodozás a Gráciákról vagy

Káriszokról

A baj, az hogy a keletkezésük és a számuk nagyfokú bizonytalansággal rendelkezik. Három faragatlan durva kő, tajtékő hullt az égből. Alaktalan, de fantáziát megindító. Így terjedt el a Helikon hegyére a tiszteletük.

Ehhez képest a természetes szülők többen vannak a kelleténél.

1. Mondanom sem kell, Zeusz nem maradhat ki a dologból, alkalmi felesége Eurünomé.

2. Dionüszosz és Aphrodité is lehetnek a szülők.

3. Aztán a napisten, Héliosz a naiasz Agelével. Ennyi szülő után már igazán nem csoda, hogy a gyermekek számát nem tudták számon tartani. Íme egy táblázat, azokról, akik számba jöhetnek, mint Káriszok (*kösz Wikipedia*).

Aglaie

Aglaia dicsőség, gyönyör

Thaleia

Thalié virulás, virágzás

Euphroszüné jókedv, multság

Paszitheé szeretett istennő

Kalleisz szép

Euthümia vidámság

Phaenna csillogó, ragyogó

Kléta hírnév

Aukszó gyarapodás, szaporodás

Hégemoné királynő, vezér

Paidia játék, szórakozás

Pandaiszia lakoma

Eudaimonia boldogság, jólét
Pannükhisz éjszakai ünnep, társaság
Antheia virágzás.

Azt tudjuk, három tajtékő hullott az égből. Ahhoz képest szépen felszaporodtak a gráciák. Ki nem akarna, ahogy Botticelli a Tavaszbán ábrázolta, kis fehér túllruhában táncolgatni tavasz ünnepén, és lehetne kellem és szépség? Most vegyük végig a lehetséges tulajdonságokat, vajon minek tudnék ellenállni?

Dicsőség, gyönyör jöhet. Most abszolút jókor keres meg ez a lehetőség. Virulás, virágzás, hogy tőlem függjön. Strapás lehet, de tennék róla, hogy virágözönben éljünk, még ha jégvirág is az illető. Jókedv, multság. Ki akar rosszkedvet. Miért ne lennék én egy szeretett istennő? Egyáltalán jó dolog az, ha szeretnek. Még az isten-nőségről is lemondok érte. A szép, abból már annyi van az istennők között. De e nélkül az ember félkarú óriás. Félsg és elégedetlen. Jöhet a szépség.

A vidámság, ó Euthümia, veled vidámkodhatnék egyszer? Csillogás, ragyogás, erről lemondok, csak Hollywoodban. Hírnév? Hát nem most küldöttem el Héra almáskertjébe a halhatatlanság almáiért? A hírnév a halhatatlanság egy formája.

A gyarapodás és szaporodás? Hát kérem, ez a fő kincs. A GDP növekedéséről tennék, de a biológiai szaporodás mellett is letenném a voksot. Nem félek a túlnépesedéstől. Mert a gyarapodást kicsit nagyobb sebességre kapcsolnám. És mi lesz a környezeti erőforrások kimerítésé-

vel? Ezen majd elgondolkozom, átviszem privátba a szaporodást, mint Zeus. Hattyú, pénzeső, sejtelmes felhő, felhő sejtelem nélkül. Sejtelem felhő nélkül. Csak szaporodjon az, aki arra érdemes.

Királynő, vezér. Egye fene. Hódoljatok előttem. Mert rövidebbek lesztek egy fejjel. Játék, szórakozás. Ezt igazán jó helyre célozták. Tiszta hedonizmus. Csak felelőtlenül. Mert a felelősség az nyomaszt. Belerokkan a könnyedség, a báj, kecs, kellem, szerelem, szeretet, lágyság, lovagiaság, szokellés, túllruha, zeneszó, Vangelis, szférák zenéje, Jean Michelle Jarre, Tomita, Emerson, Lake és Palmer, Musszorgszkij: „Egy kiállítás képei”. Kiscsibék tánca, az igazán könnyed.

Csak maradjon minden Gráciám gracióz! A nagy szemű ünő, az őz. A suta, a balkezes is élvezze az életet! Dionüszosz segíts. Kinek is vagy az apja? Melyik az a hat grácia? Elvonulunk a teljes névsorral. Felmegyünk a múzsák hegyére. Ott legyen vége a mánornak, a kéjnek. A művészetek körében.

És Paindaiszia is velük lesz, mert kell a lakoma. Az ambróziából már elég. Az istenek eledeléből. H. G. Waller szerint is kell a dionüszoszi tor. Íme egy kis ellentétes pólus, az „Istenek eledeléből”:

„Rémséges szörnyetegek jelennek meg. Sosem látott méretű gyilkos családnak, tigrisszerű patkányok, hatalmas darazsak bukkannak fel, és szaporodnak ijesztő sebességgel. Végül megjelenik – a világ

különböző pontjain – az óriási ember!

A kisemberek társadalma felfigyel a veszélyre, és minden eszközt megragad arra, hogy az óriásokat saját kisszerű értékrendjének rabszolgáivá tegye. Ez azonban csak ideig-óráig sikerülhet. Az óriások síkra szállnak érdekeikért, és kitör az öldöklés... (moly.hu)

És ki van még hátra?

Eudaimonia boldogság, jólét
Pannükhisz éjszakai ünnep, társaság
Antheia virágzás.

Ez ilyen sorrendben éppen jó lesz. Gráciák, megtettétek a magatokét. Most már csak a magánéletetek iránt érdeklődnek: „Hogy vagytok a férfiakkal? Mert itt a földi gráciák, igencsak szenvednek tőlük.”

Hüpnosz így versel a neki leányt ígérő Hérának:

*„Rajta tehát, esküdj meg a Sztüx iszonyú folyamára,
érintsd meg fél kézzel a tápláló anyaföldet,
fél kézzel meg a fénylő tengert: hogy tanú legyen
lent ki Kronosz körül él, nekünk most mindaz az isten:
nőül adod hozzám igazán fiatal Khariszokból
Pászitheét, akiért sóvárgok nap nap után rég.”
(Homérosz)*

Akkor már az első gráciának, Paszittheének megvan a sorsa, a férje. Nem is akárki, az álom istene.

Néha jó lenne barátságba kerülni Paszittheével, az álom csak altatóval jön a szememre. Hátha Hüpnosz segít.

Czinege József

Az osztály

Az osztályban teljes volt a zűrzavar. Megtudtuk, hogy egy új tanuló jön hozzánk, amit az osztályfőnökünk, Agner János tanár úr jelentett be a nagyszünetben. Felszólított minket, ha megérkezik, tanult fiatalemberek és hölgyek módjára, bánjunk szépen vele, és ne rohamozzuk meg azonnal a kérdéseinkkel.

Miután kiment a teremből, a jobb oldalon ülők arca elkomorult, s üvöltve járkáltak fel-alá: „Minek jön ide bárki is, takarodjon innen! Lefogadom, még a Házi Rendet se ismeri!” – kántálta Agárdi Marcell. A mögötte ülők bólogattak, többen meg is tapsolták.

Bal oldalról szúrós tekintettel mérték végig őket, és egymáshoz fordulva sugdolóztak, de egyikőjük sem állt fel, pusztán a szemük sarkából figyelték Agárdit, aki már azt harsogta, hogy legyen az bárki, ha nem tartja be a szabályokat és nem engedelmeskedik, elvágja a torkát.

A középső padsorból Agárdiékra, majd balra pillantottam, ahonnan az „emberiség”, az „egyenlőség” és a „kereszténység” szavak szűrődtek ki.

Agárdi padtársa, Kadnár István ugrott oda hozzám, tolakodóan közel hajolva.

– Te mit gondolsz, Gyuri? – Kérdezte.

Igyekeztem tudomást se venni róla, azonban erősen, már-már fájdalmasan megragadta a csuklóm. – Hé, gondolj bele, haver! Lehet, valami eminens, márpedig akkor itt nekünk nem lesz könnyű jó jegyet szerezni! Igaz? Ugye, hogy nincs itt

helye? Így van?

Még erősebben szorított, vonásai a válasza várva eltorzultak. Egyetlen hirtelen mozdulattal kiszabadítottam magam az ujjai közül, és a szemébe néztem.

– Még nem is ismerjük, azt se tudjuk, fiú-e, vagy lány. Miért nem adtok neki egy esélyt? Kadnár bosszúsan felsóhajtott, aztán felegyenesedve bámult le rám.

– Te egy idióta vagy, Magler! Érted? Egy idióta hülye! – köpte felém. – Közénk tartozol te egyáltalán? – mondta, és visszasetált Agárdi mögé.

A középső sorból néhányan körülöttük, néhányan pedig a bal oldalnál cirkáltak; olykor beszállva a suttogásig lehalkított beszélgetésbe. Egy pillanatra úgy éreztem, nekem is csatlakoznom kell hozzájuk, de tudtam, hogy a valahová tartozás, maga az elköteleződés valami mellett, lassan és észrevétlenül kiszorítana önmagamból; többé hiába beszélnek, nem a saját szavaimat hallanám, és minden gondolatomat számomra idegen és megfejthetetlen gondolatokra cserélnék ki, végül az ellenállás fokozatosan kikopna az emlékezetemből, mintha soha nem is létezett volna.

A csengőre mindenki visszaindult a helyére. A hangzavar elhalt, a csendet mindössze Agárdi és Kadnár pusmogása törte meg, amíg leültek a legelső padba a jobb oldalon. Elővettük a füzeteket és a tolltartókat, s mivel nekem nem volt padtársam, a felszerelésemet így bárhová tehettem. A következő percben nyílt az ajtó, és Agner tanár úr lépett be rajta, állát méltóságteljesen feltartva. Megállt a tanári asztal mögött, egy fekete noteszt és egy

másik irathalmot dobva le rá. A még nyitott ajtón elvörösödve kiordított:

- LENNÉL SZÍVES MÉG MA BEFÁRADNI, ÖCSI?!

Lélegzetviassafojtva figyeltük az ajtót. Egy alacsony, kreolbőrű fiú lépett be rajta, haja az arcára tapadt, elnyűtt pulcsija legalább két számmal nagyobb volt rá. Bő farmert viselt, fehér tornacipővel. Nem volt nála táska; egy füzetet és két tollat tartott a kezében.

- Figyelem! - tartotta fel a mutatóujját Agner. - Ez itt Egresi Márk.

Az osztály nagyobb része némán nézegette az új jövevényt, csak tőlem balra hangzott fel néhány hello.

- Ülj le, öcsi, ahova akarsz! - mondta.

Márk a felhangzó üdvözlések irányába fordult, de ahogy elindult volna, Agner elkapta a karját.

- Nem oda akarsz ülni, megértetted? Abba a sorba ülhetsz le - mutatott Agárdiék felé, akik gúnyosan elvigyorodtak. - Na! Indulj! Ott leghátul van is hely!

Márk a mellkasához szorította a füzetet, lesütött szemekkel megtett néhány lépést, utána megállt.

- Mi bajod van már megint?! - üvöltötte a tanár. - Takarodj hátra!

Láttam, hogy könnyek csorognak le a szája sarkáig, ahol pulcsija ujjával szétmorzsolta őket. Felnyújtottam a karom, mire az egész teremben mindenki engem kémlelt.

- Mit akarsz? - dűnnyögte Agner.

- Ide is leülhet, mellém - a hangom visszhangzott, amíg megtette a köztem, és az osztályfőnököm közti távolságot. Először megnyúlt arccal próbálta feldolgozni a hal-

lottakat, egyben olyan válaszon törhette a fejét, amivel kijavíthatja a kijelentéssel esett csorbát a tekintélyén. Nem szerette, ha bárki jelentkezett, kizárólag ő szólíthatott fel minket, s ha ekkor sem a számára kedves választ kapta, megrovás járt a tiszteletlenségért.

- Oda nem fog ülni! - csapott rá a fekete noteszre. A fiúra nézett: - Ha nem ülsz le, ahova én mondom, akkor csak a számárpadban lesz helyed! - a tőle jobbra eső, kopott padra mutatott a sarokban.

Márk megtörölte a szemét, és a számárpadhoz indult.

- Nekem így is jó! - csapta össze a tenyerét Agner. - Úgy látom, az engedelmességgel gondjaid vannak.

Felkapta az irathalmot a notesz mellől, és lehajította elé.

- Ez a Házi Rend! Holnapra megtanulod. Csak vigyázz, mert kikérdezem! Ha ebbe az osztályba akarsz járni, akkor ismerned kell a szabályokat! Gondolom, az igazgatóság eddig nem kérte tőled számon...

Márk megrázta a fejét.

- Egyből gondoltam. Mostantól kezdve, csak akkor beszélsz, ha kérdezlek! És csakis akkor, ha az osztályban nincs más hozzászólás. Világos?

- Igen - szipogta.

Ezzel Agner visszafordult felénk, és megkezdődött az óra. Fizikát tanított, s amíg a képleteket írta fel a táblára, az osztályból mindenki Egresi Márk felé fordult, akinek nyújtózkodnia kellett, hogy lássa a táblát.

Amikor kicsengettek az óráról, Agner letette a krétát, és kiküldött minket az

udvarra. Márknak meg kellett várnia, amíg mindannyian kiértünk a teremből, addig nem mehetett ki.

Odakint szégyenlősen megállt a szertár és a gépterem közti sarokban.

Agner az udvar másik részében beszélgetett a magyartanárral, Damokos Róberttel, közben vissza-visszapillantva Márkra.

Levettem a táskámat, és letettem magam mellé a fűbe. A középső oszlopban ülők is itt voltak, de csak néhányan beszélgettek, helyette szendvicset ettek, vagy a telefonjukkal foglalkoztak. Agárdi és Kadnár összehajolva duruzsoltak, amíg a többi jobb oszlopban ülő, fokozatosan közelebb húzódva hozzájuk, megpróbálta kihallgatni őket. A bal oldaliak nem messze voltak Márktól, de egyikőjük sem ment oda hozzá.

Egy pillanattal később Kadnár kivált a csoportból, és egy szőke hajú lány mellé lépett. Teljes erőből meglökte a vállán; amitől a lány elterült a betonon. Mikor felállt, a térde vérzett, és a tenyeréről is lejött a bőr. Kadnár Agnerhez rohant, és Márk felé mutogatott.

Agner otthagya Damokost, és nem törődve a vérző, könnyes arcú lánnyal, megállt az udvar közepén, tölcsért formálva a kezeivel:

– Tizenegy cé befelé, azonnal!

Biztos voltam benne, hogy mindkét tanár látta, amint Kadnár ellöki a lányt, de vállrándítva visszatértek közös beszélgetésükhöz.

Mielőtt felálltam, és elindultam volna, Agárdi mosolyogva megveregette Kadnár vállát.

– Nem tűrtem el soha, és nem is fogom

eltérni az erőszakot, fiacskám! – üvöltötte Agner a számárpadban leszegett fejfel ülő Márknak. – Azt hitted, hogy nem lesz következménye?

– Én nem csináltam semmi rosszat – nyögte ki.

– Elég! Szóval az enyéim közül hazudik valaki? Ezt mered állítani?

– Nem – mondta.

– Helyes! – leült az asztalához, meglátva a nyakkendőjét. – Még a mai napon kérni fogom az igazgatóságtól, hogy átkerülj Damokos Róbert osztályába.

Felnyújtottam a kezem, de nem vártam meg, amíg felszólít:

– Elnézést, én láttam az esetet, és nem ő lök...

–Kussolj, Magler! – pattant fel az asztal mögött, arca paprikavörös lett. – Az ilyeneknek – a remegő fiúra bökött – nincs helye nálunk!

Agárdiék felől kuncogás szökött fel, miközben balra dühös pillantások követték egymást Agner felé. A középben ülők közül legtöbben a cipőjük orrát nézték, csak néhányan forgatták a fejüket az osztályfőnökről Agárdiékra, majd onnan balra.

– Tűnj el innen! Holnap keresd Damokos Róbertet, megértetted? – mondta Agner Márknak, és a fiú, mellkasához szorítva a füzetét, kiment a teremből.

*

JÉZUS IMÁJA

Károli fordítás széljegyzetekkel

Cseri Kálmán emlékére

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben;
Szenteltessék meg a te neved;
Jöjjön el a te országod,
Legyen meg a te akaratod,
mint a mennyben,
úgy a földön is.
A mi mindennapi kenyerünket
add meg nekünk ma.
És bocsásd meg a mi vétkeinket,
hogy mi is megbocsáthassunk¹ azoknak,
akik ellenünk vétkeztek.
És ne haggy² minket kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól,
mert tiéd az ország és a hatalom,
és a dicsőség mindörökké... ámen.



Jegyzet:

¹ "Boldogok, Uram, akik szerelmedért
másoknak megbocsátanak..."

Assisi Ferenc: Naphimnusz

² „Isten... pedig senkit nem kísért.”

Jakab 1:13

Ötvös László

Ötvös László: Érintő Erő c. kötetéből. (32. o.)
Budapest, 2016

HALÁSZ IMRE

Tavas az üdülőtelepen

Szigethalmi dal Hildának

1.

Az üdülőtelep zöldborsói közt,
hol kutyamódra gumicső csahol,
gatyára-vetkezett délelőtt virít, és
havaznak a nyárfák zöld felhők alól,
lődörgök, mert jó így lődörögni,
kis büntudattal: dolgozni kéne.
Gyanús idegent szemüveg figyel,
s fordul utánam, mint ágyúcső – a Béke.

2.

De nem bosszant e zsíros gyűlölet,
hisz minden idegennek kijár itt,
ki nem a saját kocsiján poroz be,
vagy akin a LOPTA-LAK nem látszik
MEGKOPLALTA-LAK-nak.

Én csak VÁRTA-LAK,
s várni foglak. Ki tudja hány éve
állunk, várunk nőre... sörre... nyárra?
Vagy, hogy röpítsen, zötykődő HÉV-re?

3.

Hogy motoszkál bennem valami!
mert e tavasz megint izgága,
gizgazokkal: sárgákkal, kékekkel
kezdődik vörös ragyogása,
s szól pipacsul. Bár még nem virít,
tokban a kis láng – gyufa dobozban;
szél se sercenti, de már itt belül
lángot fog mégis. Kinyílik. Robban!

1979

Kun Tibor

Amikor egy csillag szétreped

Szétfolyt színekből
Festem le
Neked a
Fekete-fehér
Szerelmet

És, ha a tűzben
Válik semmivé
Mindaz
Mit valaha
Legyőztem

Te akkor sem
Felejtet el
Milyen volt, amikor
A legfényesebb
Csillag az égen
Szétrepedt

Átfordul a számlap

Már csak némán
Nézem ítéletét
Ahogy a számlap
Átfordul
Életem felén

Nem vádolom
Már semmivel
Sem az eget
De kezeimből
Még nem engedem
El a gyöngyszemeket

Túlhevített szerelem

Mámorba merülve
Merengék melletted
A gyertya végén
Minket éget el a
Túlhevített szerelem

*

Németh Erzsébet

Még innen a sötétség

Néma szárnyakon
ereszkedik alá az ég,
lassan, nem ijesztve senkit,
csak sárga juharlevelek
súgják: este lesz –

Megkondul még egy harang
távolságtalanul...
talán a te szívedből fakad
mint zsoltár-áhitat:
mindenkiért –

A várhatóság állapota

Fényútmagány, csillagoló...
reggelre kinyílik a bodza.
Emberlényemet úgyis elkobozza –
fényútmagány, csillagoló

Fényútmagány, csillagoló...
estigre elnyílik a lélek,
feltámadásba veszni, Uram, félek! –
Fényútmagány, csillagoló...

Barcs János

Tavaszt váró

Járok a várromok között,
szellő száll a törött tornyon,
messzelátón gyönyörködöm;
a tó fölött árnyék oson.

Tavaszt váró csöndes partok;
mohás szikla szírijén várok.
Báránylevelek Mit akartok?
Nem tudhatom, merre szálltok?

Nézem az égi vonulást:
tőkék között fürdik a Nap,
partoldalban sovány borz és
gyökerek közt –, alagutat.

Nem zavarom munkájában;
igyekezzen, ahogyan tud: –
elmesélem, hogy mit láttam,
nevessetek költőfiúk.

Szemem tüzeit táplálgom:
Pannontájjal rakom tele –
s olyan bánatosan látom,
– késik a szőlőlevele.

Szigliget, 1987. március 15.

Hamis szél zargat

Valami túl rosszat érzek:
valaki nagyon irigy rám.
Átkozódni én is tudnék,
ha az Úr nem varrná be szám.

Valakinek útban vagyok:
minden idegszálam érzi;

hamisak égetik lelkem, –
s így szívem sírva is vérzik.

Érzem: hamis, bűz szél zargat.
Valakinek útját álltam?!
Bátran karolhatom múzsám, –
véle boldogságban háltam.

Lehet, önbecsapást érzek?
Sok csók csattan homlokomra.
Vágyódom őszintét tudni,
mielőtt robban: Szó-bomba.

Álnokok, mért kerülgettek?!
Így lassan sárgul létmezőm!
Bajnoki szívem, – csillapodj:
nincs bűnön: s azt is kiöntöm.

Sikoltás

Tűz s víz között vitorlák,
narancsszínben az ég.
Beléreszket a Világ:
s lesz – későn érzézés!

Vak szél sziszeg s belekap
a kémények felett, –
alkonyt szülve majd a Nap,
piros-gyászfelleget...

Árvult virágok égnek,
s vérzik percpillanat: –
S túlabcú vendégnek
jut: – vacsoracsillag!

Budapest- Újpest, 1980. május 12.

Péter Éva Erika

[telihold]

telihold. viselős az égbolt. túlhajlott
a szív, zizegő szalma. imbolyog az utca,
forradó fényt old a macskakövekre, térre,
házfalra. csillan a csönd: sánc, selyemszál;
gondolatokra tapad, mint a sors csiganyála.
megül a vállon, a háton, a szemek mélyén túl
a megrázkódó évek lassúsága. kikeleti angyalok
utcasarka koppan. szél szabdalt bölcsődalból
nőtt ki mind. nem lehet eltévedni ebben a
forgalomban, csak nyelni nyálat, olcsó szerelmet:
kinint. itt nincs mese, esőernyőnyi vargánya,
csak kopogó lábak és aki szétvet. ki ahogy tudja,
az életet úgy próbálja. itt nincsenek korlátok,
következmények. van idő ezután tenyérbe temetni
az arcot, könnyel nézni, ahogy elvetél az égbolt.
és már az is mindegy - ha úgyse érsz partot -
hogy mely hajnal hulláján szárad a vérfolt.

[janus-arcán]

janus-arcán szeplők az emberek,
és lassan férőhely sincs újabb szeplőnek.
itt már megelőlegezték a jövőt, csupa heg,
baltájon ennél sohasem lesz könnyebb.
de hozzászoksz. hozzászoksz a késéshez,
a szobrozáshoz, hajnalonta nézed,
ahogy a ködben megmosakszik a város,
még figyelsz, de egyre kisebb dózisokban,
és otthagysz magad a lámpafényben, padon, járdaszélen,
várod, hogy valaki talán kölcsönkérjen,
és elhiszed neki, hogy ez segítség, támogatás,
pedig a szavak hazugsággal tapadnak,
s a te érdekedben vissza se adnak.
a dunán s az égen számtalan csillag. vagy mocsok.
a nyugatinál csövesek fekhelyét fúrja szét a szél,
a blahán jelez a négyes s elrobog.

kapcsolódást keresel, viszonyítasz,
mennyi az alpont, honnan,
összekucorodsz, mégis alig férsz el a mellkasodban.

[a mozdulat]

a mozdulat, mely elősegít, hogy ami elmúlt,
arra fókuszáljál, zsigereidben él, vacog.
a jelen folyton személyt cserél,
a jövő meg nem született angyalok.
az öröm megszervezett kétség,
perceit túlélni átalussza.
csak úgy szinkron a szem, ha a tükör
másik tükröt tükröz vissza.
azt nem tudni, hogy melyik hasonmás
szabadít meg a hitelességbe,
lábujjhegyen vagy kapaszkodva
nehéz elhinni azt, hogy megérte.
árad a tavasz az ugyanúgyban,
félvalóság között félig vagy ébren.
álmatag ismétlések záróbeszédében
közömbös leszel, idegen, ígétlen.
megtehetnéd, hogy az ítélet medrét
mélyebbre ásod önmagadnál.
aki nem tanult meg úszni, annak
a lecke éppen a fulladásig használ.

Botos Ferenc

EPITÁFIUM EGY CSERESZNYEFÁRA

Németh István bányásznak

hajdani büszke cseresznyefa
cinkék, rigók, rozsdafarkúak
derék pártfogója: tüzes italod
legyen rubin-fényű gyümölcsöd
méltó emlékezete

Németh Dezső

Kus felesége lesz „Nefil”, az óriáslány

A barnás arcú Kus¹ öregségében sem görbült meg, szép sudaras termetét még mindig megcsodálták az asszonyok és a lányok. Nefil², az óriáslány sem volt közömbös iránta, pedig tizenhárom és fél méter magas termete mellett Kus, alig két méteres magasságával eltörpült. Akkoriban nem volt ritkaság az óriás termet.

Básán népének királyáról, Ógról, Mózes leírta, hogy vas-ágya hossza (9 sing) 382 centiméter, míg szélessége (4 sing) 170 centiméter volt (1 sing kb. 42,5 cm)*. De ne csodálkozzunk ezen, hisz a filiszteus Góliát magasságát, akit az ifjú Dávid megvert a viadalban, 442 centiméternek mondták.

Mózesék az ígélet földjére tartva, amikor a Moáb pusztájához értek, találkoztak óriásokkal: „Az Emeusok laktak abban annak előtte, nagy nép, sok és szálas, az Anákok. Óriásoknak állítatnak vala azok is, mint az Anákok, és a Moábiták Emeknek hívták őket.”

(5Mózes 2: 10-11)

Az Anákok a hosszú nyakú óriások voltak, míg az emeus név rettenetesen jelent. Mózes által küldött kémlelők elmondták, hogy az ígélet földje tele van hatalmas termetű emberekkel: „Az a föld, a melyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, olyan föld, a mely megemészti az ő lakóit; az egész nép is, a melyet láttunk azon, szálas emberekből áll. És láttunk ott óriásokat (nefilim) is, az óriások (nefilim) közül való Anáknak fiait, ...”

(4Mózes 13:24, 33-34)

(Nefilim héberül óriásokat jelent)

A kikémlelők hatalmas szőlőfürtöket hoztak magukkal visszajövetükkor, amelyek több kilót is nyomtak. Az Anákokat valószínűleg az anunnakkal hozhatjuk kapcsolatba, akiket hatalmas termetű isteneknek írnak le a sumer mitológiában.

Ó, Anunnakik, sors-teremtők,

ti hét hatalmas istenasszony,
hasznunkra s kedvünkre való

mi van még hátra, mit teremtsünk?"

Gilgames: Agyagtáblák üzenete 1974. 50. o.

A „hét hatalmas istenasszony” emlékeztessen bennünket a magyar mítoszok istenasszonyaira, a Boldogasszonyokra, akik ugyancsak heten voltak.

A sumer mítoszokban sehol sem említik Kus nevét, azonban akkádul (hozzáértők szerint) a trónnak kussum a neve, ez utalhat a kus névre, amely a király trónolását jelenti az ő városában. A királyság egyik meghatározó szimbóluma volt a trón:

„Miután a királyság a földre

ereszkedett a mennyből,

S miután a fonséges diadémet és a

királyi trónust a földre hozták a mennyből,

Ő tökéletessé tette a szertartásokat

és magasztossá az isteni törvényt...”

Kramer, History Begins at Sumer, 149-150 o.

Ezek szerint a suméroknál a kusiták azok, kikhez „alászállt a királyság az égből”. Ők voltak annak a tudásnak birtokában, amit utódaik, a mágusok képviseltek. A sémi akkádok elsődlegesen

őket üldözték, aki tudott menekült. A mágusok később a médek egyik törzsévé váltak. „Kám fiai: Kus, Micrajim, Put és Kánaán” voltak, a Teremtéskönyve 1Mózes 10:6 verse szerint. A nyelvek összeza-varását követően a nemzetek is szétválasztódtak. Kám fiai közül Kánaán a Kánaán terület népességét hozta létre, míg Micrajim utódai a korai Egyiptomot népesítették be, addig Kus Shineár (sumer) földjét vette birtokba és népesítette be. A vízözön előtt ugyanis a sumer kultúrát főleg a Kámtól (Khám) származó kusiták hozták létre, de valószínű, hogy az özön-víz utáni Kis, sumér város neve, Kus nevéből származik.

(Kus, amikor meglátta az óriáslányt menthetetlenül szerelemre lobbant iránta. Az akkori szokásnak megfelelően elment a lány apjához, a nagytermetű Anákhoz, hogy megalkudjon a lány vételáráról. Kus egy valós nagyságú aranykóst ajánlott a lányért, amit Anák szívesen elfogadott. Természetesen Nefil palotájában volt az esküvő, hiszen a hatalmas termetű meny-asszony nem fért volna be Kus ember-méretű házába. Az óriáspalota fogadóter-mének padozata gyöngykőből, fehér – vörös márvány és alabástromból vágott lapokkal volt lerakva, melyet fehér gyapjú és kék bíbor szőnyegek díszítettek. Hatalmas nagyságú cédrusfa kerevetek arannyal és ezüsttel lemezelve álltak a falak mentén, melyeknek bőr kárpitját bíbor színűre festették. Kus szolgálai hord-fákon hozták az aranykóst. Gyönyörűen csillogott a rengeteg fáklya fényében. Nagy lakomát tartottak. Nefil fölemelte és keblére szorította Kust, aki nagyon

megkedvelte óriás asszonyát. Aztán megszületett Nimród, és Kus minden más gyermekénél jobban szerette.)³

“És Kus, Noé fiának, Khámnak fia feleséget vett magához az időben*, öregsége korában, és az fiút szült neki, és Nimród-nak nevezték el, mondván: Ez időben kezdtek az emberek fellázadni és áthágásokat követni Isten ellen, és a fiú felnőtt, és az apja nagyon szerette őt, mert öregkorának fiúgyermeké volt.” Jászer 7:23

¹Kus vénségében nemzette Nimródot, aki más anyától származott, mint Kus első négy fia (Jászer 7:23). Khámnak pedig fiai: Khús, Miczraím, Pút és Kánaán. (1Móz 10: 6.) Khús nemzé Nimródot is; ez kezdte hatalmas lenni a földön. (1Móz 10: 8.)

²Nefilim: „Az isteni lények közé sorolhatók még ELÓHIM FIAI (a bukott angyalok a késői hagyományban), akiket rövid bibliai utalás említ, és a földi nőkkel kötött házasságukról szól” Mitológiai ÁBÉCÉ 1970. 169. o.

Énok könyve szerint eredetileg „örzökként” lettek kiküldve a földre, ám vágyra gerjedtek a földi nők szépsége láttán. Talán meglepő, de a hajuk látványa vonzotta őket ellenállhatatlanul. Énok könyve szerint az asszonyok terhesek lettek, és hatalmas gigászokat (nefileket) szültek, akik magassága 30 sing (13,5 méter) volt. Ők megemésztették az emberek kezének minden gyümölcsét. (Nefilim héberül óriások)

³Kus és az óriáslány házasságának leírása azon a feltételezésen alapul, hogy Nimród óriás termetű volt, és ez csak úgy képzelhető el, ha az anyja a nefilek közül származott.

*(A print lapban 1 sing 62 cm, a helyes méret: 42,5 cm!)

Varga Lajos

Akkor?

Akkor, ha vissza tudnék emlékezni rá!

Mit is mondhattam akkor?

Amikor a nagybátyám a falunkba járt, nem
jött be, és én szóvá tettem!

Biztos nem szép szavakkal illettem.

Szó, szavak!

Az ember valamikor vadászott, és később a
hatalomért fegyvert fogott, parancsra,
leölni, s elűzni embertársait.

Mindenféle fegyvert kitalált, közeli és
távoli csatákra, embert ölni, házat romba
dönteni, és felgyújtani.

A szó? Rombol, és gyújt, feléget emberi
kapcsolatokat, most már tudom.

A nagyapám?

Mindig mondták, tanították, meg kell
becsülni az öregeket.

Akkor? Mit mondhattam akkor, hogy
az addig kedves unokájára hónapszám
nem kíváncsi?

A barátok.

Régi gyermekkori, elköltöztek, másutt
tanulnak, dolgoznak, alig maradt egy,
kettő. Igaz nem vagyok épp barátkozó
természet.

De hogy a legjobb barátomnak mit
mondhattam, akkor?

Ha beteges lévén mondta, ha ő meghal,
vigyázzak a feleségére, megteszem e?

A barát, még holtában is segíti, s emlékezik
a barátjára, meggondolatlan szavak
hagyják el ajkunkat.

Megbánni, visszavonni?

Lehet!

De a sértés, a fájdalom megmarad.

A kislánynak mit mondtam akkor?
Igen, kicsit finomabban kellett volna
közölni, a képen sokkal szebb, nem a
csalódásomat akkor kifejezni.

A főnök?

Nagyvonalú volt mindig velem.

De mit mondhattam akkor, és még az
asztalára is vertem?

A gyerekem?

Próbálja az ember nevelni, átadni, amit
kapott, hogy ne csak a test, a hús, a
szellem is tovább éljen általa.

De nemcsak korholni kell, már tudom,
mit is mondhattam akkor?

A kis sikernél is meg kell cirógatni, ha
hozzád fordul, segítő kezed adni.

Mert az élet változó, tele gödrökkel.

A gödör a szó is lehet.

Amiből kimászni nehéz, mert akkor
mit mondtál, most jól esne a segítség.

Mit mondhattam akkor?

Miért nem rágtam meg a mondani-
valómat!

Sebek, nehezen gyógyulnak, évek és
nem találkoztok, de az emberi
kapcsolat, a barátság, rokoni szálak,
szeretet, s szerelem, ami erőt ad, mert
feladatunk van ebben az emberi
életben.

A feladatot nem tudjuk szépen, jól
elvégezni, ha a láthatatlan szálakat egy
szó, egy megjegyzés elvágja.

A fegyverrel vigyázni kell, a kimondott
rossz szavaink fegyvere legyen tompa,
és az emberi kapcsolatod pedig
kihegyezett,
igazi!

Németh Erzsébet

C i k l u s t ö r e d é k

1.

Mintha Menád lennék,
te holt Dionüszosz,
mementóként
dermedten ülsz ott
a fogyó Hold
alsó csücskében,
nyitott tenyered
akár sorsomé lenne...

Honnét arcomon az ütésnyomok?

2.

Kár volt ily gyorsan
elégetnünk egymást.
A büntetés nem marad el...
Mert bűn, hogy sugarad
nem tudja kinyitni többé
szendergő szirmaim -

Vezekelj!

3.

Játék volt csupán
- szimultán -
te szultán?
én se Seherezádé...
(Mindketten másé)
vágyvihar
villámcikkanásai.

4.

Fehér-gyolcs -szavaidba
rejtett sebem felszakadt.
Kilencedet hasítottam
magamból,
feletem se kérted.
Összekuszálódott semmit
bogozok...

Ajkamon is
gubancos az ének.

5.

Gyönyörülj hozzám,
könnyörödj értem!
Akaródj álmat! -
Kéretlen kérem.
Túljutok addig,
eljutva végleg - - -

Gyönyörűj hozzám!
Kéretlen kérlek.

Ámenedj!

6.

Távolodj közelebb,
dobálj durva kövekkel...
gyöngyökké válnak
mire testemig érnek. -

Angyalodok!

*

Lelkes Miklós:

A milliárdos Hány János

Derék hun nép! Ó, hidd el már most:
a milliárdos Hány János –
tényleg szegény! Ha megy a Házba,
rajta foltos jellemgyatya...
„Milliárdos?” Az csak előnév,
mi díszíti e Hunok Hősét, –
Ő szinte koldus, – nem is tagadja
hunok e Nagy Vezére, Atyja!
Oly erkölcsös! Lelkében harc dúl:
pironkodjon-e? Inkább barnul
tovább, pirtól nem ég a bőre,
ha Nyugatra mutat: – Előre!
Bűnös város vár ott, merészen,
hunó hun ellen harcra készen!
Ám hunok vagyunk, az a fajta,
ki kardosan zeng: Rajta! Rajta!
(Ki belenéz a múltba, látja:
Rajta! végén fordult-e vágta,
kik vágta, s kikre, mikor vágta, –
de Szent Halandza, mindent áthass!)

E milliárdos Hány János
zsákjába, gyakran ez-ez szálldos?
Abba ne nézz hazafi-hunfi:
aki hun, – tudjon szemet hunyni!

Engem, mint furfangos deákot,
kis kétely, olykor, ölel, átfog,
sőt, néha sejtés kél szívemben,
olyan: Hunságnak ismeretlen,
s tán túllépnék a „mai kocsmán”,
de máris az a kocsmá lép rám, –
az a kocsmá jött vissza mára,
melyik rálépett Attilára!

Ó, milliárdos Hány János!
Itt nagy faluddá lett a város,
s minden falud sikert arat ma,

mert fenekekben Szavad zabja!
Látod? Nincs senki, aki tüsszent...
Hun hadaddal beveszed Brüsszelt,
s megsarcolod! Lóghat majd orra,
és gondolhat Napóleonra...
(Őt őszödnél kegyelem várta,
s két aranyóra volt csak ára...
Mindössze kettő! Égi róka!
Az ma csupán korrupcióka!
Móka, amit nevetség áthat..
Ma ennyivel ki korrumpálhat?)

Követelj Feneketlen zsákot,
ha majd Brüsszel napja leáldoz, –
meg több rabszolgát okos okból:
sohasem elég strómanokból!
Hallod? Felszáll vitézi ének!
Vitézi Rend menete kész lett.
A távolban már remeg Brüsszel,
s holnap előled gyáván tűz el!

(2018)

Végváarak álma

Végváarak álma, szétszakított ország,
Kereszt és Félhold, közös bánatok
az álomban még inkább összeforrnak...
Mily Kéz raboltatott, gyilkoltatott?

Végváarak álmát, szétszakított ország,
máig sem érted! Vak Félhold, s Kereszt,
s hívő nyájuk a Kezet csókolgatja...
Díszletként Krisztus, Allah? Egyre megy.

Ó, máig ér Végváarak vérző álma!
Bár képzelt Krisztus és Allah halott,
de a volt Kéz él, szétszakított ország,
és hány imád, régóta, – Tolvajod!

(2018)

Németh Erzsébet

Előtte még

Meg kell állnod egy pillanatra,
arcom gyémánttükrébe nézni,
beleborzadni a végső ragyogásba...
aztán villanhat kezedben a kés is!

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
***Németh Dezső**
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Németh Dezső

Agnus Dei

A part arca félhomály. Túlhajsolt szél
hajadba tús, zizzen szempilládon,
mint lepkeszárnyon lapuló könnyűség;
olyan, mint álom riadt-éj.
Felforralt szerelem vergődik
az úgyis mindegy-világ fehérén.
Selyembe öltöztetett kávébarna a reggel,
aztán elindul a semmi:
Üresen kongó harangok bim-bamozására,
mintha a ködből jégcsillagos hajfűrtökkel
napfényruhában, kezében könyvvel:
„Agnus Dei” – feltűnik a bárány
keresztes zászlóval a hátán.
Nézzétek a világoasságot!
Napos csodaság indul:
elől a fehérbe öltözött remény virágos
ággal köszönti az ébredő világot.
Nincs megalkuvás:
csöndes eső csöng szíromlapáton;
ékké nemesedő gyöngye ragyog.

Aztán Elohim fiai újból leszállnak az égből:
„Az óriások (nefilimek) valának a földön
(...) az Isten fiai bemenének az emberek
leányaihoz, és azok gyermekeket
szülének nekik.”¹

Ezek mindent fölfalának...
Hatalmas szőlőfürtöket esznek...²
Olyanok, mint a sáskák...

A MAI nefilimek elfogják a Bárányt...
Zajosan vezetik;
vasláncra csörög !

¹ 1Mózes 6: 4.

² 4Mózes 13: 24, 33-34

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ara: 250,- Ft.